

[Jens Thoft]

om han har sikkerhed for, at pengene ikke efterfølgende vil sive ud af statskassen til alle de større virksomheder, som har dygtige advokater og revisorer – vel vidende, at regnskabstal jo er taknemmelige. Og jeg er såmænd sikker på, at selv den lille cykelsmed kunne bevise, at hans ventilgummi ikke var steget som følge af ambilovens indførelse, og, hvis han i øvrigt havde tilstrækkeligt med advokat- og revisorassistance, såmænd også kunne bevise, at han skulle have pengene tilbage. Han har bare ikke muligheden, fordi det vil koste langt mere i bistand, end han kan få tilbage.

Jeg er altså voldsomt bekymret for, at vi vil se en lind strøm, hvor alle småsagerne umiddelbart vil blive afvist i told- og skatteregionerne, og hvor de ressourcestærke vil være i stand til at vride klejnerne ud af statskassen. Det vil jeg altså være meget bekymret ved, for penge er betalt af forbrugerne og bør naturligvis afregnes ved kasse 1.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg synes, der med de sidste ordvekslinger er grund til at understrege, at vi fra Socialdemokratiets side ikke på nogen vis ønsker at bidrage til, at man kommer til at se penge hverken sive eller fosse ud af statskassen. Det må være en fælles opgave for ansvarlige partier at bidrage til, at man, så vidt det er muligt og på en forsvarlig måde, får værnet om det provenu, som et bredt flertal her i Folketinget har været enige om at skabe i 1987 for at kunne gøre det, som et bredt flertal også var enige om i 1987: at skabe det, vi kaldte eksportpakken.

Hvis vi ikke er i stand til at værne om det provenu, sker der jo det, som hr. Jens Thoft afsluttede sin sidste bemærkning med, nemlig at forbrugerne kommer til at betale én gang til, eller også vil vi komme til at se nye nedskæringsfelttog. Og ingen af delene er på nogen måde acceptable.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Torben Lund):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 260:

Forslag til lov om ændring af toldloven og merværdiafgiftsloven (momsloven). (Afkortning af kredittider).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 3/4 92).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Pia Gjellerup (S):

Det er så det andet lovforslag, og det er det, vi ikke populært kan betegne som spørgsmålet om, hvordan vi holder fast i de ca. 5 mia. kr., som forfalder til betaling i arbejdsmarkedsbidrag for 4. kvartal 1991, men som spørgsmålet om, hvordan vi dækker beløbet ind, idet regeringen har tilkendegivet, at man ikke mener, at man kan opkræve det sådan, at lovgrundlaget er i orden. Derfor gælder det altså om, at vi nu kan få dækket det manglende provenu.

Regeringen foreslår – og lægger herved op til – en stramning af kredittiderne for indbetaling af moms og importmoms, en yderligere stramning, skal jeg sige, fordi der i et andet forslag, der ligger til behandling i udvalget allerede, er et forslag om stramning af kredittid.

Tidligere har der været meget lange kredittider, så der er i sig selv fornuft i, at man strammer dem op, som vi også fra Socialdemokratiets side har givet melding om under førstebehandling af de tidligere forslag om stramning af kredittider. Vi synes, det er en god idé.

I denne relation skal det bruges til at dække et rentetab ind. Sådan opgøres det i bemærkningerne til lovforslaget, og jeg tror, at man uden at komme i strid med forretningsordenen vil kunne sige, at der er tale om en række mere eller mindre finurlige renteberegninger. Det, der bliver konsekvensen, er et nettotab, ligegyldig hvordan man vender og drejer det, så der kunne være grund til at stille det spørgsmål

[Pia Gjellerup]

til regeringen, om dette forslag i sin fulde konsekvens stemmer med, hvad vi mister ved, at 4. kvartals arbejdsmarkedsbidrag ikke opkræves.

Ligeegyldig hvordan det vendes og drejes, mener jeg, at der er tale om et nettotab, og derfor har jeg været stærkt forundret over at se, at man i bemærkningerne til lovforslaget som en bemærkning til en opstilling har skrevet: »Kreditstramningerne antages at ville blive væltet over i højere priser uden at give indkomstskattetaf.« Jeg synes, det er en underlig bemærkning, for der er jo netop ikke tale om nogen kreditstramning. Der er tale om, at man slipper for en større regning, og så kommer man til at betale en mindre regning lidt hurtigere.

Jeg vil under udvalgsarbejdet prøve at få belyst nogle mulige alternativer til kredittidsstramningen, så vi f.eks. får set på, hvad det er for nogle arbejdsgiverafgifter, der bortfaldt i 1987, og kvartalsvirkningen af disse. Men det er noget, der i allerhøjeste grad egner sig for en udvalgsbehandling.

Samlet bliver konklusionen for Socialdemokratiet den samme som under det foregående forslag og med de samme begrundelser, og det vil sige, at Socialdemokratiet ved tredjebehandlingen vil stemme hverken for eller imod.

Aagaard (KF):

Vi har i Det Konservative Folkeparti noteret os, at lovforslaget her går ud på at mindske det indtægtstab, der netto opstår ved at undlade at opkræve sidste kvartal af 1991-ambibidraget.

Vi er tilfredse med, at forslaget fastholder de intentioner, som vi i sidste uge drøftede i forbindelse med L 252 vedrørende forbrugsafgifter, nemlig om at lade angivelse og indbetaling følges ad. Vi føler, at de tidsfrister, der er angivet her i forslaget, er fornuftige, både importmomsens afregningstidspunkter og den yderligere forkortelse med 5 dage, der sker for momsindbetalinger med ikrafttrædelse den 1. januar 1993. Selvfølgelig betyder det modsat, at rentetabet bliver større end den rentegevinst, der kan opnås ved stramningerne af de foreslåede momskreditregler.

Vi vil gerne anbefale støtte til lovforslaget og vil også her anbefale en hurtig udvalgsbehandling.

Charlotte Antonsen (V):

Den sidste rate af ambien ville være forfaldet til betaling den 20. april. Alt i alt drejer det sig om et bruttobeløb på 4,2 mia. kr. eller netto efter modregning af den forøgede skatteindtægt ca. 2,8 mia. kr. Dette beløb kan vi ikke længere opkræve. Det ville i givet fald have været i ord tro og dermed straks have givet os en ny sag ved EF-Domstolen. Det manglende nettobeløb på 2,8 mia. kr. må vi så skaffe os på anden vis.

Regeringen foreslår i den forbindelse at afkorte kredittiderne for henholdsvis moms og importmoms. Fristen for momsangivelse og indbetaling afkortes med 5 dage, og afregningsperioden for importmomsen forkortes med 14 dage. På den måde får statskassen en likviditetsforbedring, der svarer til, hvad arbejdsmarkedsbidragets sidste rate ville have indbragt. Den hermed fremlagte finansieringsmodel rammer virksomhederne nogenlunde på tilsvarende vis som den afskaffede ambi. Det er stort set de samme virksomheder, der nu får forkortet momsafregningsperioden, som tidligere betalte ambi. Det er vigtigt, at virksomheder, der tidligere betalte ambi, nu i stedet for at betale dette bidrag kommer til at betale via den forkortede kredittid. Det fremsatte lovforslag rammer stort set samme gruppe af virksomheder, som slipper for den sidste rate.

Da man bl.a. på grund af den danske grundlov ikke kan lave en ambi med tilbagevirkende kraft, anser Venstre det forslag, der nu er fremsat, som den bedst mulige løsning. Virksomheder, der har haft en forøget indtjening som følge af forhøjede priser, kommer til at betale et tilsvarende beløb til staten, uanset at der altså ikke længere er mulighed for at kalde beløbet for arbejdsmarkedsbidrag.

Hvis det ikke lige var Danmark, der var blevet dømt hårdt af EF-Domstolen, eller hvis beløbet, der nu er bragt ud i en økonomisk risikozone, havde været mindre, havde EF-Domstolens dom af 31. marts faktisk været et fornuftigt signal. Dommen er et signal om, at EF betragter lige konkurrencevilkår som en afgørende del af EF-samarbejdet. Netop Danmark har glæde af denne overordnede regel. Som en lille handelsnation, der er fuldstændig afhængig af fri og ikkekonkurrenceforvridende handel, kan netop Danmark være glad for, at det er det princip, EF-samarbejdet bygger på.

[Charlotte Antonsen]

EF's dom kan betragtes som et signal om, at vi skal til at tage EF mere alvorligt. Afgørelsen ved Domstolen ligger vel i forlængelse af den fortsat skærpede EF-kurs over for medlemslande, der på den ene eller på den anden måde forsøger at tilgodese nationale virksomheder frem for at tilgodese ønsket om fri konkurrence på hele det europæiske marked. EF-dommen er et kraftigt signal om, at EF's frie konkurrencebestemmelser skal tages alvorligt. Samtidig er dommen et signal til Danmark om, at perioden, hvor man kunne betragte EF som et tagselvbord, er slut. EF er et forpligtende samarbejde. De beslutninger, der træffes, skal følges op af konkret handling. Det har Danmark også fordel af. Dansk vækst, velstand og beskæftigelse er afhængig af et åbent og frit marked i Europa.

Denne sag kræver i allerhøjeste grad, at vi her i Folketinget tager vores politiske ansvar alvorligt. I forhold til de demokratiske principper er det helt uacceptabelt, hvis vi ikke kan blive enige om at angive en løsning på så stort et økonomisk problem, som vi i denne sag står over for.

Jens Thoft (SF):

På SF's vegne skal jeg gentage det, jeg sagde ved den forrige debat, nemlig at det for os er helt afgørende, at det ikke bliver forbrugerne, der kommer til at betale en gang til.

Også dette forslag er noget biks, og baggrunden er selvfølgelig en angst for, at erhvervslivets mappedyr skal gå over til udenomsparlamentariske metoder og civil ulydighed for så vidt angår det arbejdsmarkedsbidrag, som falder her den 20. april. Men de opstramninger, som ministeren foreslår, er fup.

Jeg vil gerne give et eksempel, som kan vise, hvor bedragerisk det er: Jeg vil foreslå, at Præsident nedsætter folketingsmedlemmernes løn med 2½ pct. i de partier, der mener, at det her går rundt, og så får de deres løn udbetalt 5 dage før; det er jo det, det handler om. Det, det handler om, det er 2½ pct. kontra 5 dage, og det hænger ikke sammen, det kan enhver regne ud.

Det er helt tilfældigt, hvem det rammer, og ministeren erkender også i sine bemærkninger, at i hvert fald 2,6 mia. kr. kommer ikke hjem. Hertil kommer de 300 mio. kr., som skyldes for juli og april kvartal, altså de reelle restancer i

arbejdsmarkedsbidraget, og som jeg ikke ved hvordan ministeren havde tænkt sig at inddrive.

Jeg vil gerne understrege, at det er forbrugeren, der har betalt arbejdsmarkedsbidraget, et arbejdsmarkedsbidrag, som omtrent er det samme som en moms. Det var det, vi fik at vide i december, da vi vedtog ændringen, at her var der bare tale om en anden måde at opkræve arbejdsmarkedsbidraget på, nemlig en moms. Det, der sker, er altså, at erhvervslivet opkræver 2½ pct., og disse 2½ pct. får de lov at beholde.

Men ikke nok med det. Sådan som det også lå i det forrige lovforslag, får en lang række af erhvervslivets virksomheder mulighed for også at få det arbejdsmarkedsbidrag, som de har opkrævet, udbetalt igen. Så nettotabet for statskassen bliver med stor sikkerhed langt større end 2,6 mia. kr. Bliver det 5 mia. kr.? Bliver det 10 mia. kr.? Jeg er ikke i stand til at vurdere det, og ministeren har heller ikke turdet gætte på, hvor store tilbagebetalinger der må forventes som følge af tilbagebetalingsproceduren.

Jeg mener, det er vigtigt, at vi vælger regler, som stort set sørger for, at det arbejdsmarkedsbidrag, som erhvervslivet har opkrævet, også bliver indbetalt til statskassen. Og jeg er helt enig, når fru Pia Gjellerup og Danmarks Kommunistiske Partis centralkomité foreslår – de to ting har formentlig ikke noget med hinanden at gøre – at de arbejdsgiverafgifter, som ambien afløste, bliver genindført i det mindste i et kvartal. Det var da værd at overveje. En anden og måske lettere måde at administrere på kunne være at nedsætte varelageredskrivningerne. Under alle omstændigheder vil disse muligheder have samme ulempe som ministerens forslag, nemlig at det er ret tilfældigt, hvem der privilegeres af det arbejdsmarkedsbidrag, de får lov at score, og hvem der rammes på grund af opstramningerne.

Jeg vil gerne understrege til sidst, at ministeren lader som om – og det gjorde han også i sin pressemeddelelse forleden dag – at man strammer så meget op, at pengene kommer i kassen, og det passer ikke; det er løgn.

Ole Donner (FP):

Fremskridtspartiet kan ikke støtte skatteministerens lovforslag om ændring af momslo-

[Ole Donner]

ven. Fremskridtspartiet kan ikke gå ind for at afkorte virksomhedernes afregningsperiode for importmoms, moms eller andre afgifter. Det er ikke rimeligt, at virksomhederne skal bøde for regeringens bevidste lovovertrædelser. Det må nu være på tide, at regeringen indser, at det er regeringen, der har overtrådt loven, og derfor bør man ikke skrive så klynkagtigt i bemærkningerne, som man gør. I bemærkningerne til lovforslaget står der:

»De foreslåede kreditstramninger skal sammenholdes med det tab, staten pådrager sig ved efter EF-Domstolens afgørelse ikke at være i stand til at oppebære arbejdsmarkedsbidrag, der forfalder til betaling efter 31. marts 1992. Brutto er der tale om et beløb på ca. 4,2 mia. kr. én gang for alle.«

Det er grotesk, at regeringen forsøger at beskyldes EF-Domstolen for, at det nu er den, der er skyld i, at staten ikke får sine indtægter. Når man begår en ulovlighed, kan man da ikke sige, at dommeren har skylden. Det svarer til, at en bankrøver siger til dommeren, at det er hans skyld, at bankrøveren har indtægtsnedgang i den tid, han afsoner sin straf i fængslet, for så kan han ikke komme ud og røve flere banker.

Vi kan som følge af det, jeg har sagt, ikke støtte regeringens forslag om en fremrykning af fristerne for momsindbetalingerne. Det er klart, at en fremrykning af betalingsfristerne vil forbedre statens likviditet og dermed forringe erhvervslivets muligheder for at få virksomhedens økonomi til at hænge sammen. Det er også ufatteligt, at regeringen ikke kan se de problemer, der opstår i forbindelse med, at revisorer landet over pludselig får mindre tid til at afslutte regnskaber ude i virksomhederne.

Helt generelt kan jeg sige, at hele denne sag om regeringens ulovligheder i forbindelse med opkrævning af ambi svækker befolkningens tillid til den siddende regering. Jeg håber, at det under udvalgsbehandlingen vil blive klarlagt, i hvor stor udstrækning regeringen har handlet bevidst ulovligt i denne sag. Det er flovt at høre til regeringens såkaldte parlamentariske grundlag. Men det er selvfølgelig dejligt at kunne slå tilbage i Folketingets forhandlinger og konstatere, at Fremskridtspartiet i tide advarede regeringen mod at gå ind i dette efter vores mening klart ulovlige arrangement med at opkræve ambi.

Det er ynkeligt at se, at regeringen løber fra sit ansvar. De forsøger at give EF-Domstolen skylden, forsøger at genere virksomheder ved at pålægge dem, at de skal udarbejde krav på de beløb, som regeringen uretmæssigt har opkrævet, ligesom man forringer deres likviditet for at bøde på egne tåbeligheder. Men det er efterhånden hverdagskost for befolkningen at slå op i aviserne og læse om nye uregelmæssigheder i forbindelse med den siddende regering. Lad mig i flæng nævne ambisagen, tamil-sagen, gebyrer for ydelser i Justitsministeriet, overforbrug i Undervisningsministeriet, fordi man ikke vidste, at der var noget, der hed moms. Vi skal ikke tale om DSB – »Ask« og »Urd« – og sidst kommunikationsministerens aflytning af fiskernes telefoner. Listen kunne blive temmelig lang, hvis man fordybede sig lidt i, hvad der er sket det seneste halve år, men de eksempler, jeg har nævnt her, kan de fleste danskere umiddelbart remse op.

Jeg stillede en række spørgsmål til skatteministeren under det foregående lovforslag uden at få svar, så derfor ved jeg ikke, om det er umagen værd at stille i hvert fald et enkelt. Jeg kunne godt tænke mig, hvis skatteministeren ville svare på, om ministeren har taget initiativ til en høring af Handelskammeret, Håndværksrådet, Industrirådet eller andre erhvervsorganisationer for at udforme lovforslaget så praktisk som muligt, eller om man vil tage et sådant initiativ og i benægtende fald hvorfor ikke.

Svend Aage Jensen (CD):

Centrum-Demokraterne ser med forståelse på det foreliggende lovforslag, som skal tjene til at afbøde virkningen af den manglende indbetaling af arbejdsmarkedsbidraget for 4. kvartal 1991.

CD vil medvirke positivt under udvalgsbehandlingen.

Niels Helveg Petersen (RV):

Den metode, regeringen her foreslår taget i anvendelse for at kompensere for statskassens tab ved den udeblivende ambi, ser efter radikal opfattelse fornuftig ud. Også hvad angår denne sag, vil vi gå til udvalgsarbejdet med det ønske, at der hurtigt kan ske en afklaring af dette spørgsmål.

Kofod-Svendsen (KRF):

Også Kristeligt Folkeparti ser positivt på den metode, som regeringen har valgt, nemlig at afkorte kredittiden, så vi på den måde får opvejet de 4,2 mia. kr., som forfalder til betaling, efter at EF-dommen er blevet afsagt.

Vi er positive over for dette lovforslag.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne sige tak for den helt overvejende positive holdning, der har været til dette lovforslag.

Lovforslaget tjener til at sikre finansiering af det engangstab, som statskassen lider ved ikke at opkræve sidste rate af arbejdsmarkedsbidraget. Engangstabet er på netto 2,8 mia. kr., og for at finansiere det sikres staten en engangslividitetsgevinst af samme størrelsesorden ved at afkorte kredittiderne for momsindbetalinger.

Der er tale om en finansiering så præcis som overhovedet muligt af det engangstab, som statskassen har, fordi de virksomheder, som i særlig grad får fordel af, at sidste rate af arbejdsmarkedsbidraget ikke opkræves, samtidig er de virksomheder, som har et stort momsgrundlag, og som derfor i særlig grad bliver påvirket af, at der sker en afkorting af kredittiderne. Derfor – så godt som det nu er gør ligt – er dette en finansiering, der sikrer, at de virksomheder, der har fordel af at slippe for sidste rate af arbejdsmarkedsbidraget, også er dem, der bidrager til finansieringen ved en afkorting af kredittiderne.

Det fører mig frem til at svare på hr. Ole Donners spørgsmål, for hr. Ole Donner brugte jo meget stærke udtryk ved at tage afstand fra, at virksomhederne, som hr. Ole Donner sagde det, skulle undgælde for regeringens bevidste lovovertrædelser.

Nu vil jeg gerne for det første på det skarpeste tage afstand fra hr. Ole Donners sprogbrug om bevidste lovovertrædelser. Det er der selvsagt overhovedet ikke tale om. Men mere væsentligt er det at slå fast, at hr. Ole Donner har ganske uret i, at der skulle være tale om, at virksomhederne undgælder for noget som helst. Det, der er tale om, er, at virksomhederne slipper for at betale sidste rate af arbejdsmarkedsbidraget. Det vil altså sige, at virksomhederne har en kontant fordel ved at slippe for at betale sidste rate af arbejdsmarkedsbidra-

get. Men da det altså medfører et engangstab for statskassen, er vi simpelt hen nødt til på en eller anden måde at skaffe en finansiering. Det er i øvrigt helt i overensstemmelse med de almindelige bestræbelser på at forebygge, at restancer opstår ved indbetaling af skatter- og afgifter til det offentlige, at vi finansierer dette engangstab ved en generel afkorting af kredittiden for momsindbetalinger.

Jeg tror i øvrigt, jeg kan sige til hr. Ole Donner, at ganske mange virksomheder egentlig vil synes, at det efter omstændighederne er en ganske fornuftig måde at klare arrangementet på. Jeg tror, mange virksomheder vil føle, at det er et acceptabelt bytte at slippe for sidste rate af arbejdsmarkedsbidraget og til gengæld få en generel afkorting af kredittiden for momsindbetalinger.

Nu overraskes jeg jo mindre og mindre i denne debat over hr. Ole Donners forskellige udsagn, men jeg må nok sige, at det er forbavsende, hvis hr. Ole Donner vil gøre sig til talsmand for, at regeringen bare skulle acceptere et tab for statskassen uden at gøre sig nogen som helst overvejelser om, hvorledes dette engangstab skulle finansieres. Der er tale om likviditetsforskydninger, hvor de reelle positive virkninger for virksomhederne er renten af det, de slipper for at betale i arbejdsmarkedsbidrag, og hvor de reelle negative virkninger for statskassen er renten af dette engangstab. Derfor er på tilsvarende måde de reelle virkninger af kreditafrkortningen ved momsindbetalinger også renten af likviditetsforskydningen. Det giver altså en rentebelastning for virksomhederne, det giver en rentegevinst for statskassen, og det modsvarer ganske nøje den likviditetsvirkning, det er at opgive sidste rate af arbejdsmarkedsbidraget. Jeg har meget vanskeligt ved at se, at en regering ansvarligt kunne handle på nogen som helst anden måde end det, vi her gør.

Så spørger hr. Ole Donner endelig, om regeringen har til hensigt at gennemføre en høring af organisationerne, eller om regeringen har gennemført en høring af organisationerne. Jeg kan sige, at regeringen konstant er i kontakt med alle erhvervslivets organisationer, og det gælder også i denne sag, hvor der undervejs har været forskellige kontakter mellem regeringen og erhvervslivets organisationer. Jeg ser ikke nogen baggrund for at gennemføre en

[Skatteministeren]

særskilt og formel høring i forbindelse med specielt dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Jeg takker skatteministeren for svaret, og så håber jeg selvfølgelig, at de pågældende organisationer vil komme i deputation i Skatteudvalget og komme med de relevante spørgsmål, som de måtte have til denne sag.

Så nævner skatteministeren, at det skulle være en fordel for virksomhederne, at man slipper for at betale den sidste rate af ambien. Det har jeg lidt svært ved at se, specielt for de firmaer, der ikke har kunnet overvælte ambidraget på priserne, og som netop ved dom har fået at vide, at de selv må betale. Det er selvfølgelig klart, at lige de sidste tre måneder er det en fordel. Men fordelene bliver unægtelig begrænset noget, når man tænker på de udgifter, som det pågældende firma nu vil få til revisorer, som skal finde bilag og edb-bånd og forsøge at dokumentere, at det har krav på at få disse penge tilbage.

Det er derfor, Fremskridtspartiets holdning er fuldstændig den modsatte af regeringens, for vi mener, at alle de steder, hvor der ikke var tvivl, burde regeringen gå foran og sørge for, at man fik de penge tilbage. Jeg kan godt forstå, at regeringen ikke bare kan sidde det overhørig, at der bliver et kæmpehul i statskassen, men der er jo flere muligheder for at dække det, bl.a. den, som tilsyneladende er langt fra regeringens tankegang, nemlig besparelser i den offentlige sektor. På det område kunne vi godt bidrage med nogle forslag.

Så bemærkede jeg, at skatteministeren sagde, at jeg brugte nogle hårde ord, og jeg lagde også mærke til, at skatteministeren sagde: i denne debat. For det er rigtigt, normalt stikker jeg ikke næsen så langt frem, som jeg har gjort i dag. Men jeg synes, at når jeg bruger så hårde ord som, at det er bevidst, at regeringen har gjort dette her, er det, fordi det er min tro, at det er bevidst, indtil det modsatte er bevist. Men jeg håber selvfølgelig, at skatteministeren

under udvalgsarbejdet kan dokumentere, at det ikke var bevidst.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Torben Lund):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

*Meddelelser fra formanden:***Første næstformand (Torben Lund):**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Markedsudvalget (2/4 92):

Udtræder: Duetoft (CD)

Nyt medl.: Arne Melchior (CD)

Skatteudvalget (3/4 92):

Udtræder: Kirsten Jacobsen (FP)

Ny stedf.: Kim Behnke (FP)

Markedsudvalget (3/4 92):

Udtræder: Arne Melchior (CD)

Nyt medl.: Duetoft (CD)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 8. april 1992, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 16.47